

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 807/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. K., D., zastúpeného advokátom JUDr. I. Ch., V., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 202/2013 z 28. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2013 doručená sťažnosť Ing. I. K., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. Ch., V., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 202/2013 z 28. mája 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu účastníkom konania o zaplatenie sumy 2 043,36 € s prísl. z titulu náhrady za vecné bremeno viaznuce na nehnuteľnostiach vedeného Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 82/2012. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 82/2012 z 29. januára 2013 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 202/2013 z 28. mája 2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „... okresný súd konštatoval, že je nepochybné, že sťažovateľ sa stal na základe zmluvy o postúpení pohľadávky jej vlastníkom. Avšak uviedol, že keďže intravilánne parcely CKN 995, 996 a 1479 sú vedené v KN ako orná pôda k obmedzeniu ich užívania údajne nedochádza. Vznik obmedzenia užívania predmetných parciel podmienil uskutočnením správneho konania na základe žiadosti povinných z vecného bremena o zmene druhu pozemku a následným vydaním rozhodnutia o zmene druhu pozemku na stavebný.

Okresný súd /ako odvolací dôvod i krajský súd/ ignoroval skutočnosť, že podľa Stavebného zákona je určenie pozemkov v zastavanom území obce primárne na zastavenie, nie poľnohospodárske využitie. Vznik obmedzenia a následného práva na náhradu podmienili konaním a rozhodnutím podľa Zákona o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy, čo by okrem zjavnej nezákonnosti tejto požiadavky znamenalo prakticky vynaloženie nákladov vyšších ako samotná náhrada.“

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že „Krajský súd rozsudkom nepriznal sťažovateľovi právo na náhradu jeho pohľadávky z titulu obmedzenia vlastníckych práv k pozemkom predchádzajúcich vlastníkov voči Obci S., pričom pohľadávka riadne vznikla, bola oprávnenými riadne a včas uplatnená a následne riadne postúpená.

Nepriznaním náhrady došlo k porušeniu práva sťažovateľa vlastníť majetok. Ide tu zároveň o nútené obmedzenie vlastníckeho práva /spočívajúce v zákaze stavby na intravilánných parcelách CKN č. 995, 996, 1479, k. ú. S., ktoré sa síce uskutočnilo na základe zákona, vo verejnom záujme, ale nie v nevyhnutnej miere a už vôbec nie za náhradu /hoci bola, ako sme uviedli, riadne a včas uplatnená/. Náhradu neposkytol ani oprávnený z vecného bremena a nepriznal ju oprávnenej osobe /sťažovateľovi, ktorý ju nadobudol riadnym postúpením/ ani súd.

Zároveň je uvedené konanie krajského súdu možné považovať za iný zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa k jeho pohľadávke, pričom nejde o majetok nadobudnutý nezákonne, z nelegálnych príjmov a ani o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných.“

Podľa názoru sťažovateľa „Rozsudkom KS sp. zn. 5 Co/202/2013 z 28. 05. 2013 bolo porušené aj právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd svojvoľne, neudržateľne a v zrejmom omyle rozsudkom porušil sťažovateľovo právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces, lebo nerozhodol o povinnosti náhrady za vecné bremeno zo strany oprávneného z neho, obce S., a to dokonca ani v časti. Súd tak poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces /IV. ÚS 252/2004/.

Krajský súd ako odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom s podstatnými námietkami sťažovateľa, resp. ich ignoroval.

Krajský súd sa žiadnym spôsobom v napadnutom rozsudku nevysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, a to, že podľa Stavebného zákona je určenie pozemkov v zastavanom území obce primárne na zastavenie, nie poľnohospodárske využitie. Vznik obmedzenia a následného práva na náhradu súd podmienil konaním a rozhodnutím podľa Zákona o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy, čo by okrem zjavnej nezákonnosti tejto požiadavky znamenalo prakticky vynaloženie nákladov vyšších ako samotná náhrada.

Napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, ktorou potvrdil rozhodnutie okresného súdu, neobsahuje žiadne odôvodnenie, odvolací súd iba prevzal závery súdu nižšieho

stupňa, neaplikoval žiadnu právnu normu. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu tak nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky zásadné skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 5 Co/202/2013 z 28. 05. 2013, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7 C/82/2012 z 29. 01. 2013 porušil právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 Ústavy SR, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/202/2013 z 28. 05. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je sťažovateľovi povinný nahradiť trovy tohto konania - trovy právneho zastúpenia vo výške 198,20 Eur /2 x úkon á 91,29 Eur - prevzatie vecí, príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, podanie na súd + 2 x režijný paušál á 7,81 Eur/.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 36 ods. 1 listiny každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy

(čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom krajského súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd (ale i okresný súd) „ignoroval skutočnosť, že podľa Stavebného zákona je určenie pozemkov v zastavanom území obce primárne na zastavanie, nie poľnohospodárske využitie“ a že sa v napadnutom rozsudku „nevysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom s podstatnými námietkami sťažovateľa, resp. ich ignoroval“.

Ústavný súd z k sťažnosti pripojenej fotokópie napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia uvádza:

«Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním mal preukázať, že navrhovateľ je vlastníkom pohľadávky 2.043,36 eur, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z titulu náhrady za vecné bremeno viaznuce na uvedených parcelách nachádzajúcich sa v katastrálnom území obce S. a mal záujem realizovať výstavbu rodinného domu na uvedených parcelách. Postupcovia zaslali dňa 23. 1. 2012 odporcovi návrh na vyriešenie náhrady vecného bremena v zmysle, že medzi nimi a odporcom dôjde k vzájomnému

zápočtu finančných plnení (miestne dane a poplatok a náhradu za vecné bremeno). Odporca dohodu odmietol listom zo dňa 21. 3. 2012. Postupcovia požiadali o vyjadrenie príslušný stavebný úrad, podľa ktorého bude rešpektovať v stavebnom konaní zákonné ustanovenie o ochrannom pásme pohrebiska. Zameraním ochranného pásma na geodetickom náčrte bol stanovený plošný rozmer rozsahu ochranného pásma pohrebiska vo vzťahu k uvedeným parcelám. Znaleckým posudkom Ing. Č. bola stanovená všeobecná hodnota závad viaznucich na pozemkoch na sumu 1.010,- eur a súčasne upozornil na možnosť uskutočnenia technickej úpravy pozemku výsadbou od strany pohrebiska, na čo postupcovia oslovili záhradnícke firmy v okolí so žiadosťou o zaslanie cenovej ponuky na technické úpravy. Súd prvého stupňa považoval za rozhodujúce pre rozhodnutie skutočnosť, aký je právny stav dotknutých pozemkov uvedených v katastri nehnuteľností (listy vlastníctva č. 245, 246 a 1785 katastrálne územie S.) a keďže sú uvedené na týchto listoch vlastníctva ako orná pôda (poľnohospodárske pozemky), vychádzal z toho, že nie je dôvod na obmedzenie ich užívania, pretože zákon tieto pozemky na poľnohospodárske účely nijako neobmedzuje. Pozemky nie sú stavebnými pozemkami (na listoch vlastníctva nie sú uvedené ako zastavaná plocha, ostatná plocha alebo nádvoria), a preto nie je možné na „nich umiestňovať a stavať budovy na bývanie, čo znamená, že nie je dôvod na nárok na odškodnenie za obmedzenie ich užívania, nakoľko zákon užívanie pozemkov na poľnohospodárske účely nijakým spôsobom neobmedzuje a zákon o pohrebníctve doslova zakazuje v ust. § 15 ods. 7 zákona č. 131/2000 Z. z.: ... sa nesmú povoľovať a ani umiestňovať budovy..., umiestňovanie budov v ochrannom pásme pohrebiska, nie je užívanie poľnohospodárskej pôdy na poľnohospodárske účely. Ochranné pásmo pohrebiska je 50 m (§ 15 ods. 7 zákona č. 131/2000 Z. z. o pohrebníctve) od hranice pozemku pohrebiska a v ochrannom pásme sa nesmú povoľovať a ani umiestňovať budovy, okrem budov, ktoré poskytujú služby súvisiace s pohrebiskom. Podľa ust. § 36 ods. 3 Zákona o pohrebníctve sa obmedzenia vzťahujú najmä na výkon stavebnej činnosti a výslovne stanovuje len zákaz na umiestňovanie budov na pozemku. Ak pozemok nie je vyňatý z poľnohospodárskeho pôdneho fondu a je uvádzaný ako orná pôda, nedochádza k obmedzeniu užívania podľa Zákona o pohrebníctve, nakoľko vlastník (v tomto prípade postupník) ornej pôdy neužíva pozemok spôsobom, na ktorý sa vzťahuje § 15 ods. 7 Zákona o pohrebníctva a vlastník pozemku v ochrannom pásme má nárok na náhradu za

obmedzenie užívania pozemku (podľa § 15 ods. 8 zákona č. 131/2000 Z. z. o pohrebníctve až pre prípad právoplatného preklasifikovania pozemku na stavebný pozemok (zastavanú plochu, ostatnú plochu alebo nádvorie). Obmedzenie užívania pozemku vyplývajúcu z vecného bremena nezakladá nárok vlastníka na nárok na náhradu a ani dostupná judikatúra nepojednáva o uvedenom nároku. Na základe uvedených skutočností súd prvého stupňa návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli účastníci v rámci odvolacieho konania, dospel k právnemu záveru, že okresný súd v prejednávanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, a to v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď na podklade vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 132 O. s. p. dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje a s nimi sa stotožňuje. Preto odvolací súd nemohol uznať opodstatnenosť argumentácií navrhovateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a tak napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.»

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s odvolaním sťažovateľa, s ktorého argumentáciou sa nestotožnil, a preto odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú

podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich rozhodovanie o odvolaní), zákona č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve v znení neskorších predpisov, zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013